

Sygn. akt IV CNP 29/16

POSTANOWIENIE

Dnia 15 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie ze skargi powoda
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w G.
z dnia 11 grudnia 2014 r., sygn. akt III Ca (...)
w sprawie z powództwa P. B.
przeciwko E. Spółce Akcyjnej z siedzibą w G.
o zapłatę i wydanie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 grudnia 2016 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Powód zaskarżył na podstawie art. 424¹ k.p.c. prawomocny wyrok Sądu Okręgowego w G. z dnia 11 grudnia 2014 r., którym została oddalona jego apelacja od wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 17 czerwca 2014 r. oddalającego powództwo o zasądzenie wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości i pobieranie z niej pożytków w okresie od dnia 1 stycznia 2002 r. do dnia 30 czerwca 2002 r. obejmującym czas zarówno przed, jak i po dacie nabycia przez pozwanego przez zasiedzenie służebności odpowiadającej treści służebności przesyłu.

Skargę powód oparł na podstawie naruszenia prawa materialnego przez niezastosowanie art. 225 w zw. z 224 § 2 k.c. i 225 w zw. z 53 i 54 k.c. oraz

przepisów postępowania tj. art. 130⁴ § 2 i 354 w zw. z 166 k.p.c. i wskazał, że zaskarżone orzeczenie jest niezgodne z tymi przepisami, czego konsekwencją jest wyrządzenie szkody powstałej wskutek pozbawienia należnego wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości. Wniósł o stwierdzenie niezgodności zaskarżonego wyroku z przepisami prawa wskazanymi w podstawach skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarżący wskazując art. 424¹ k.p.c. jako podstawę skargi, nie precyzuje, czy podstawę tę stanowi § 1 czy § 2 tego przepisu i jedynie z uzasadnienia skargi można się domyślać, że żądanie oparł na art. 424¹ § 1 k.p.c. Poza wykazaniem przesłanek dopuszczalności skargi określonych w tym przepisie, skarżący jest zobowiązany do wykazania wymogów określonych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. Skarga o stwierdzenie niezgodności prawomocnego orzeczenia z prawem powinna zawierać oznaczenie orzeczenia, od którego została wniesiona ze wskazaniem w jakiej części zostało zaskarżone, przytoczenie jej podstaw i ich uzasadnienie, wskazanie przepisu prawa, z którym orzeczenie to jest niezgodne, uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy, wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe oraz wniosek o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem.

Zachowanie powyższych wymagań konstrukcyjnych skargi podlega badaniu przez Sąd Najwyższy przy wniesieniu skargi, uchybienie tym wymaganiom nie podlega sanowaniu, zaś brak któregośkolwiek z elementów skutkuje odrzuceniem skargi *a limine* (art. 424⁸ § 1 k.p.c.). Sąd Najwyższy wyjaśnił, że wymagania te powinny być spełnione w sposób kumulatywny, a nadto iż każde z nich ma charakter samoistny, powinno być zatem spełnione samodzielnie, niezależnie od innych (postanowienia z dnia 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05, z dnia 7 sierpnia 2012 r., III CNP 14/12, nie publ.).

Brak podstaw do przyjęcia, że zostało spełnione wymaganie określone w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., który nakłada na skarżącego obowiązek uprawdopodobnienia szkody, wyrządzonej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy. Niezbędne jest bowiem dokonanie wyodrębnionego wywodu i uprawdopodobnienie

wyrządzenia szkody ze wskazaniem, że już nastąpiła oraz określeniem czasu jej wystąpienia, zakresu, rozmiaru oraz wykazaniem istnienia związku przyczynowego pomiędzy szkodą a zaskarżonym wyrokiem. Wymogu tego nie spełnia wskazanie przez powoda, że szkoda polega na pozbawieniu należnego wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości bez wskazania jej wysokości (tylko wskazany zakres przedmiotu zaskarżenia), sposobu jej wyliczenia, okoliczności świadczących o związku przyczynowym oraz uprawdopodobnienia i uwiarygodnienia tego oświadczenia przez powołanie i przedstawienie dowodów lub co najmniej ich surogatów. Uprawdopodobnienie rozpatrywane jest bowiem nie tylko w aspekcie celu, którym jest przekonanie organu decyzyjnego o istnieniu stanu wskazanego przez skarżącą, ale również w aspekcie środków, które usprawiedliwiają to przekonanie (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC, nr 7-8, poz. 141). Skarżący powinien odwołać się do okoliczności, które znajdują potwierdzenie w konkretnie wymienionych materiałach dołączonych do skargi albo znajdujących się w aktach sprawy prawomocnie zakończonej i wskazujących na poniesienie szkody.

Brak spełnienia w skardze o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. powoduje odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.

jw

r.g.